

8. számú melléklet:**Ízeltlábú búvóhelyek mezőgazdasági területen való elhelyezésének útmutatója**

Az ültetvényekben, azok közelében élő, a biológiai növényvédelemben és beporzásban aktívan részt vevő ízeltlábú-fajok számára építendő szaporodó- és búvóhely vegyes, természetes anyagból készül, fa, kő és nád változó arányban történő felhasználásával, tájba illő jelleggel. A búvóhely kb. 0,5-1 m² alapterületű, 0,5-0,8 m magas építmény („farakás”), amely a következő elemeket tartalmazza:

- Legalább 10-20 cm átmérőjű, ill. vastagságú, legalább 20-30 cm hosszúságú ág- és törzsdarabok, vagy hasonló felülettel rendelkező fahasábok, amelyek végeiben, ill. felszínében 1-2 lyuk/cm² sűrűségben 3-15 mm átmérőjű, legalább 5 cm mély lyukak találhatóak;
- 10-20 cm átmérőjű, 40-50 cm hosszúságú, dróttal összekötözött nádkéve, összetekert nádszövet, melynek metszéspapja a repülő rovarok számára is hozzáférhető;
- őshonos fafajokból származó, változó átmérőjű (2-3 cm-es és ennél vastagabb), legalább 20-30 cm hosszúságú kérges ág- és rönkdarabok;
- kisebb-nagyobb terméskövek.

Az építményt lefedni nem szükséges, ugyanakkor állékonyságáról gondoskodni kell.

A búvóhelyeket célszerű valamilyen stabil pont mellé (fatörzs, kőfal, épület, kerítéslábazat stb.) építeni, kerülve a teljesen kitett helyeket.

A búvóhelyeket úgy kell elhelyezni, hogy azok az ültetvény intenzíven művelt, vegyszerezett részétől legalább 30 m-es távolságban, és ne az uralkodó szélirányban legyenek, hogy a kipermetezett növényvédőszer ne szóródhasson a búvóhelyre, vagy annak közvetlen környezetébe. Ennek érdekében a búvóhelyek elhelyezhetők az ültetvény szélső soraitól mért legfeljebb 100 m-es távolságban.